

Два кума

Леонід Глібов

— Здоров, Василю, пане-брате!
— Здоров, кумасю мій Кіндрате!
— Чи ти ще там здоров та жив?
— Ох, братику! — Василь завив,-
Мого ти лишенька не знаєш,
Що так питавші
Бог покарав мене: я погорів;
Уся худібонька пропала,
Неначе язиком корова ізлизала...
— Оце бак лихо! Глянь... Коли ж воно
і як?
— А так!
Неділь вже, мабуть, з вісім буде —
Святками до мене зібрались добрі люде.
На бесіді вже, звісно, попились...
От як усі вже розійшлись,-
Пішов я з каганцем до коней у повітку...
Бодай би й не ходить!.
Я, бачся, каганець усе ховав під свитку,
Та якось тее... Зирк — горить!
І, батечку! Як обхопило —
Усе до цурочки згоріло;
Сам трохи-трохи не пропав...
Та се й тужу вже восьмью неділю...
Бодай би я був не діждав!.
Ти ж, куме, як? — Ох, не питай, Василю!
І я чимсь бога прогнівив...
Колись я, братику, правесенько ходив,-
Теперечки, дивись, до чого вже дожився!
Зовсім калікою зробився!.
До мене на святках наїхало гостей:
Дядьки, брати та дехто із людей...
Як милим гостям не радіти?..
Уся кумпанія гарненько підпила...
Поліз у погріб я дулівки ще вточити
(Дулівочка-первак — така смачна була!)...
Щоб іноді з вогнем біди не наробити,

Поліз я поночі, хоча й п'яненський був...
Що ж, пане-брате! Біс мене як пхнув —
Я й покотивсь... Ще як не вбивсь —
не знаю.

Теперечки хоч плач не плач,

Отак, як бач,

На дерев'янці шкандибаю.

— Дурні! — озвався до них Трохим,-

Жалкуйте на себе, бо що за диво в тім,

Що в Василя все погоріло,

А в тебе ногу ізломило!

Погано п'яному і поночі, й з вогнем.

— Так що ж його робити?

Не все ж ходить із ліхтарем!.

— О, бити б вас обох та бити!

Горілочки не треба вельми пити.

1853.